

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 254

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 martie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ORDONAȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
26.	— Ordonanță de urgență privind stabilirea unor drepturi specifice personalului Ministerului Apărării Naționale și a unor cheltuieli determinate de pregătirea și executarea unor misiuni în afara teritoriului național, în vederea realizării și menținerii capacității aferente achiziției sistemelor de aeronave fără echipaj uman la bord Bayraktar TB2 și a altor programe de înzestrare, pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul apărării, ordinii publice și securității naționale, precum și pentru adoptarea unor măsuri privind retenția și atragerea personalului în aceste domenii	2–7
235.	— Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.183/2022 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Management al Serviciilor de Sănătate	8–9
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 9 din 19 februarie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind stabilirea unor drepturi specifice personalului Ministerului Apărării Naționale și a unor cheltuieli determinate de pregătirea și executarea unor misiuni în afara teritoriului național, în vederea realizării și menținerii capacității aferente achiziției sistemelor de aeronave fără echipaj uman la bord Bayraktar TB2 și a altor programe de înzestrare, pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul apărării, ordinii publice și securității naționale, precum și pentru adoptarea unor măsuri privind retenția și atragerea personalului în aceste domenii

Luând în considerare conflictul în desfășurare din proximitatea granițelor României și starea actuală a înzestrării Armatei României, se impune adoptarea unor măsuri urgente care să asigure achiziția de echipamente și tehnică militară, destinate înzestrării categoriilor de forțe.

Întrucât pentru realizarea și menținerea capacităților aferente achizițiilor Ministerului Apărării Naționale este necesară atât instruirea personalului destinat exploatarea noilor mijloace tehnice intrate în dotare, cât și executarea unor activități de sprijin în derularea programelor de înzestrare,

ținând cont de necesitatea urgentării reglementării unor drepturi specifice personalului de specialitate din structurile care vor avea în dotare sistemele de avioane fără pilot la bord Bayraktar TB2, în mod asemănător personalului care exploatează avioanele multirol ale Forțelor Aeriene, sistemele de rachete sol-aer cu bătaie mare (HSAM) ori sistemele de instalații mobile de lansare rachete antinavă (SIML),

având în vedere timpul scurt avut la dispoziție pentru reglementarea executării activităților de sprijin în derularea programului de înzestrare, precum și de reglementare a acordării unor astfel de drepturi specifice,

luând în considerare necesitatea reglementării executării unor astfel de activități de sprijin și pentru alte programe de înzestrare ce urmează a fi derulate,

având în vedere faptul că înzestrarea Armatei României trebuie corelată cu o politică activă privind retenția personalului pentru asigurarea unei capacități de apărare credibile, de natură să genereze descurajare strategică,

întrucât dotarea cu echipamente militare noi, sisteme de armament de ultimă generație înalt tehnologizate, precum și cu alte categorii de tehnică de luptă modernă presupune deservirea acestora de către personal specializat și înalt calificat,

ținând seama și de faptul că nepromovarea prezentului act normativ ar avea consecințe negative în ceea ce privește pregătirea din timp a personalului de specialitate pentru utilizarea dotării în condiții optime,

având în vedere faptul că neadoptarea acestor măsuri legislative cauzează dificultăți privind identificarea, selecționarea, instruirea și menținerea în activitate a personalului de specialitate, ceea ce determină întârzieri în derularea programelor de înzestrare, cu consecințe negative majore asupra gradului de îndeplinire a obligațiilor asumate prin contractele de achiziție încheiate,

ținând cont de necesitatea asigurării cu personal, fapt ce reclamă crearea unor mecanisme eficiente de atragere, recrutare, selecționare și formare a potențialilor candidați, dar și a creșterii gradului de retenție în sistem a personalului activ,

având în vedere că pentru configurarea și realizarea pachetelor de forțe de luptă necesare pentru a răspunde oportun, în caz de necesitate, riscurilor și amenințărilor manifestate în zona de interes strategic a României se impune ca instruirea personalului prin exerciții militare, trageri și aplicații în poligoane sau în tabere de instrucție să se desfășoare în condiții cât mai apropiate de cele ale spațiului de luptă modern și mediul hibrid, cu eforturi prelungite, în medii degradate și condiții meteo deosebite.

Pentru crearea unui cadru legal unic privind salarizarea personalului militar, a polițiștilor și polițiștilor de penitenciare pe perioada cursurilor de formare și perfecționare, precum și cu privire la acordarea concediului de odihnă, concediului de odihnă suplimentar și a concediului de studii, precum și compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat, pentru toate corpurile de personal militar,

având în vedere prevederile art. 27 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont că pentru motivarea, evoluția în carieră și retenția personalului, dar și atragerea de personal nou în acest context este necesară stabilirea unei majorări salariale pentru personalul din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională care participă la realizarea și menținerea capacității operaționale a structurilor/unităților, precum și a altor drepturi specifice,

ținând cont de necesitatea asigurării pentru soldații și gradații profesioniști a unui tratament similar cadrelor militare în activitate și din punctul de vedere al concediului de odihnă,

în vederea eliminării inechităților existente între personalul reprezentanțelor militare ale României și cel încadrat în misiunile diplomatice, oficiile consulare sau institutele culturale românești din străinătate este necesară completarea în acest sens a prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Ținând cont de faptul că lipsa reglementării unitare a modului de suportare a contribuțiilor sociale obligatorii menține suportarea diferențiată a contribuțiilor sociale obligatorii datorate de personalul trimis în misiune permanentă în străinătate, cu impact negativ asupra veniturilor acestuia,

luând în considerare faptul că prin Programul de guvernare 2023—2024 — Viziune pentru națiune, prevăzut în Hotărârea Parlamentului României nr. 22/2023 pentru acordarea încrederii Guvernului, Guvernul are stabilit ca obiectiv principal, pe dimensiunea de ordine și siguranță publică, întărirea capacității de acțiune în interesul cetățenilor și comunităților, astfel încât să devină un furnizor de încredere pentru instituțiile statului, eforturile urmând a fi concentrate pe creșterea gradului de siguranță și protecție a cetățeanului, pe continuarea reformelor instituționale și rezolvarea problemelor structurale care au vulnerabilizat sistemul și l-au expus unor riscuri semnificative,

având în vedere că proiectele de securitate și apărare realizate de Guvern pe baza orientărilor formulate de Strategia Națională de Apărare a Țării au ca componentă esențială o resursă umană înalt educată și foarte bine instruită,

ținând seama de faptul că, în prezent, salarizarea personalului militar, respectiv a polițiștilor și a polițiștilor de penitenciare se dovedește a fi insuficientă pentru asigurarea rolului de recompensare, fidelizare și, totodată, de creștere a atractivității liniei de muncă,

luând în considerare că nepromovarea actului normativ ar avea consecințe negative, în sensul că ar determina posibilitatea migrării personalului specializat în alte domenii de activitate,

în considerarea faptului că acest factor, cumulat cu un acut deficit de personal care, în prezent, nu poate fi suplinit nici prin recrutare din instituțiile de învățământ proprii, nici prin încadrare din sursă externă, generează o vulnerabilitate a sistemului de apărare, ordine publică și securitate națională, astfel încât principala sarcină instituțională legală, respectiv asigurarea unui serviciu public specializat în interesul persoanei, al comunității, precum și în sprijinul instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii, riscă să nu poată fi îndeplinită la standarde de performanță reale,

având în vedere că legislația specifică aplicabilă personalului din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională implică dreptul, în timp de pace, la echipament gratuit,

având în vedere faptul că până în prezent aceste drepturi nu au fost actualizate, aspect care, în contextul evoluției prețurilor de consum, creează dificultăți în echiparea corespunzătoare a efectivelor, iar nepromovarea actului normativ conduce la disfuncționalități în efectuarea misiunilor operative specifice,

ținând cont de obligațiile legale care revin instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională de a asigura drepturile instituite prin dispozițiile legale pentru personalul propriu,

având în vedere faptul că desfășurarea anumitor acțiuni și misiuni specifice împiedică asigurarea echipării, neactualizarea valorii financiare anuale a normei de echipare și a valorii financiare a drepturilor de echipament fiind de natură a afecta semnificativ desfășurarea în condiții optime a misiunilor încredințate,

ținând seama de faptul că interoperabilizarea misiunilor comune, inclusiv a celor desfășurate pe teritoriul României implică stabilirea unui raport optim între resursele logistice și financiare alocate, în funcție de volumul și complexitatea activității și rezultatele așteptate,

luând în considerare necesitatea armonizării dispozițiilor legale referitoare la modul de acordare al unor drepturi specifice, precum și necesitatea motivării personalului în vederea îndeplinirii în condiții optime a atribuțiilor instituționale,

ținând cont de faptul că se impune recunoașterea principiului importanței sociale a muncii și principiului stimulării acestor categorii de personal bugetar, astfel încât să fie asigurat necesarul de personal calificat,

ținând cont de necesitatea implementării în legislația aplicabilă rezerviștilor voluntari a condițiilor de muncă prin valorificarea în sistemul public de pensii,

în considerarea efectelor negative ale neadoptării prezentei ordonanțe de urgență, respectiv diminuarea capacității de reacție a forțelor și a celei operaționale a structurilor din instituțiile din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională,

având în vedere că aspectele prezentate constituie o situație de urgență a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — În vederea realizării și menținerii capabilității aferente achiziției sistemelor de avioane fără pilot la bord Bayraktar TB2, Ministerul Apărării Naționale trimite personal militar pentru îndeplinirea unor misiuni în afara teritoriului național pentru executarea activităților de instruire pentru operare și mentenanță și activităților de sprijin în derularea programului de înzestrare, în conformitate cu prevederile contractului de achiziție încheiat.

Art. II. — (1) Personalul participant la misiunile prevăzute la art. I beneficiază de drepturile salariale prevăzute la art. 71 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Compensația lunară specifică prevăzută la art. 71 alin. (1) lit. c) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, se acordă personalului

participant la misiunile prevăzute la art. I în cuantum de 100% aplicat la solda de funcție.

Art. III. — (1) Pe durata misiunilor prevăzute la art. I, personalul beneficiază de drepturile de diurnă în valută, în cuantumurile stabilite la art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 46/2020 pentru stabilirea drepturilor de diurnă, cazare, hrană, facilitarea legăturii cu familia, recreere și transport ale personalului militar și civil participant la misiuni și operații în afara teritoriului statului român.

(2) Personalul prevăzut la art. I beneficiază de cazare, transport și hrană asigurate, în mod gratuit, conform contractului de achiziție încheiat.

(3) În situația în care nu i se poate asigura dreptul de cazare în condițiile prevăzute la alin. (2), personalul beneficiază de decontarea cheltuielilor de cazare, pe bază de documente justificative, în limita cuantumurilor prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 46/2020.

(4) Pe durata îndeplinirii misiunilor prevăzute la art. I, în zilele când personalului nu i se asigură hrana în condițiile prevăzute la alin. (2), acesta beneficiază de alocație valorică de hrană în cuantumul stabilit la art. 2 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 46/2020.

(5) Pe durata misiunilor prevăzute la art. I, în zilele când personalul participant se află în țară sau în concediu de odihnă, acesta nu beneficiază de drepturile prevăzute la alin. (1)—(4).

Art. IV. — (1) Fondurile necesare participării la misiunile prevăzute la art. I se asigură din bugetul Ministerului Apărării Naționale, în limita fondurilor aprobate cu această destinație.

(2) Pentru misiunile prevăzute la art. I drepturile reglementate de prezenta ordonanță de urgență se acordă cu deducerea cheltuielilor suportate de către partenerul contractual, în conformitate cu prevederile contractului de achiziție încheiat.

(3) Din fondurile prevăzute la alin. (1) se suportă și cheltuielile determinate de pregătirea misiunii și executarea acesteia, generate de:

a) dislocarea personalului din garnizoanele de dispunere de pe teritoriul statului român în zona de desfășurare a misiunii, precum și repatrierea acestuia;

b) achizițiile de bunuri, lucrări și servicii solicitate de specificul misiunii;

c) cheltuielile de operare și sprijin logistic necesare bunei desfășurări a misiunii;

d) selecționarea personalului, vizita medicală, testarea, pregătirea, încheierea asigurărilor de sănătate, în condițiile stabilite de Ministerul Apărării Naționale, precum și în conformitate cu reglementările specifice fiecărei activități;

e) încheierea contractelor de asigurare pentru invaliditate și deces ale personalului;

f) evacuarea medicală a personalului care nu poate fi tratat în unitățile sanitare din zona de executare a misiunii și asigurarea transportului însoțitorilor acestuia;

g) procurarea materialelor necesare, repatrierea, însoțirea și înhumarea personalului decedat, precum și îndeplinirea formalităților specifice;

h) suportarea altor costuri specifice, inclusiv a celor destinate activităților necesare dezvoltării relațiilor cu autoritățile militare și civile locale, precum și cu populația civilă, asigurarea activităților de protocol.

Art. V. — (1) Participarea personalului din cadrul Ministerului Apărării Naționale la misiunile prevăzute la art. I este condiționată de semnarea în prealabil a unui angajament al cărui model este cuprins în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

(2) În situațiile în care personalului militar îi încetează raporturile de serviciu cu Ministerul Apărării Naționale înainte de expirarea duratei stabilite prin angajamentul prevăzut la alin. (1), acesta este obligat să restituie cheltuielile individuale de instruire pe timpul misiunii, proporțional cu perioada de angajament rămasă neexecutată.

(3) Cheltuielile individuale de instruire se compun din:

a) cheltuielile de instruire rezultate din contracte;

b) cheltuielile de diurnă aferente perioadei de participare la misiuni;

c) cheltuielile determinate de alocația valorică de hrană;

d) cheltuielile de transport internațional.

(4) Prevederile alin. (2) nu se aplică personalului participant la misiune în situația încetării activității din motive neimputabile acestuia.

Art. VI. — Participarea personalului militar la misiuni în afara teritoriului național, pentru derularea unor programe de înzestrare similare celui prevăzut la art. I, se aprobă prin hotărâre a Guvernului, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. II—V.

Art. VII. — Anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La capitolul II, articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Personalul militar, polițiștii, polițiștii de penitenciare și personalul civil, trimiși în interesul serviciului în delegare sau detașați la aplicații, trageri, instrucție în tabără sau în alte misiuni în alte localități decât cele în care se află sediul unității din care fac parte, au dreptul la indemnizația de delegare sau de detașare, precum și la decontarea cheltuielilor de cazare, potrivit reglementărilor în vigoare aplicabile personalului din sectorul bugetar.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru personalul din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, indemnizația de delegare sau de detașare se acordă în cuantum dublu față de cel stabilit potrivit Hotărârii Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, pe durata participării la misiuni de instrucție, exerciții militare și aplicații, în tabere sau în poligoane, cu participare internațională, cu o durată mai mare de 48 de ore, iar pe teritoriul României, la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își au locul permanent de muncă, pentru care specificul activităților nu permite înapoierea la sfârșitul zilei de lucru în localitatea în care își au locul permanent de muncă.”

2. La capitolul II articolul 38 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) pentru personalul tehnic-ingineresc de aviație care execută activități de pregătire pentru zbor, exploatează la sol și în zbor sisteme de aeronave fără pilot la bord, exploatează și întrețin mijloace tehnice de aerodrom, echipamente de altitudine și de prevenire a evenimentelor de zbor prin mijloace tehnice de control obiectiv, operatorii de aeronave fără pilot la bord și operatorii la distanță, prima de aterizare/lansare reprezintă un cuantum în limitele a 5—40% din solda de funcție, pentru fiecare lansare, diferențiat pe categorii și tipuri de aeronave fără pilot la bord;”

3. La capitolul II articolul 38 alineatul (1), după litera j) se introduc două noi litere, lit. k) și l), cu următorul cuprins:

„k) prima orară de zbor se acordă pilotului la distanță, diferențiat în funcție de categoria de aeronave și de condițiile de zbor, în procente cuprinse între 2 și 10% din 1/4 a soldei de funcție prevăzute în statul de organizare pentru comandantul de escadrilă/similar;

l) pentru operatorii sarcină utilă aeronave fără pilot la bord cu masa maximă la decolare mai mare sau egală cu 150 kg, se acordă prima orară de zbor calculată în limitele a 50—85% din prima orară de zbor a pilotului la distanță, în raport cu categoriile și tipurile de aeronave fără pilot la bord, iar pentru operatorii sarcină utilă aeronave fără pilot la bord cu masa maximă la decolare mai mică de 150 kg, se acordă prima de aterizare/lansare calculată în limitele a 50—85% din prima

de aterizare/lansare a operatorului de aeronave fără pilot la bord/operatorului la distanță, în raport cu categoriile și tipurile de aeronave fără pilot la bord.”

4. La capitolul II articolul 57, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 57. — (1) Cadrele militare în activitate, polițiștii și polițiștii de penitenciare, pe timpul cât urmează cursuri de zi în cadrul instituțiilor de învățământ superior, cu acordul și în interesul autorităților sau instituțiilor publice de apărare, ordine publică și securitate națională, beneficiază de solda de funcție/salariul de funcție și, după caz, solda de comandă/salariul de comandă, avută/avut la data începerii cursurilor, de solda de grad/salariul gradului profesional deținut și de gradații, precum și de celelalte drepturi aplicabile personalului din instituția de învățământ, în condițiile stabilite prin ordin al ordonatorului principal de credite.”

Art. VIII. — (1) Personalul din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, care participă la realizarea și menținerea capacității operaționale a structurilor/unităților, pentru îndeplinirea misiunilor specifice, beneficiază de o majorare salarială în cuantum de până la 30% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază.

(2) Structurile/Unitățile se stabilesc prin hotărâre a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

(3) Perioada, categoriile de personal și mărimea majorării salariale se stabilesc prin ordin al conducătorului instituției.

Art. IX. — Articolul 14 din Legea nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților profesioniști, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Regulile privind durata și acordarea concediului de odihnă, concediului de odihnă suplimentar și a concediului de studii, precum și compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat sunt cele care se aplică, potrivit legii, cadrelor militare în activitate.”

Art. X. — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 153 alineatul (1), după litera f⁵) se introduce o nouă literă, lit. f⁶), cu următorul cuprins:

„f⁶) unitățile trimitătoare, pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate;”

2. La articolul 157 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) veniturile din salarii, în bani și/sau în natură, obținute în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu sau unui statut special prevăzut de lege;”

3. După articolul 1574 se introduce un nou articol, art. 157⁵, cu următorul cuprins:

Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele fizice prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. f⁶)

„Art. 157⁵. — Pentru personalul român trimis în misiune permanentă în străinătate, baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate o reprezintă câștigul brut realizat din veniturile din salarii care cuprind salariile de bază sau, după caz, soldele de funcție corespunzătoare funcțiilor în care persoanele respective sunt încadrate în țară, la care se adaugă, după caz, sporurile și adaosurile care se acordă potrivit legii.”

4. La articolul 168, după alineatul (1³) se introduce un nou alineat, alin. (1⁴), cu următorul cuprins:

„(1⁴) Persoanele prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. f⁶) calculează și plătesc contribuția de asigurări sociale de sănătate pentru personalul român trimis în misiune permanentă în străinătate.”

5. La articolul 168, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Calculul contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează prin aplicarea cotei prevăzute la art. 156 asupra bazei lunare de calcul menționate la art. 157, 157¹, 157³, 157⁴ sau 157⁵, după caz.”

6. La articolul 169 alineatul (1), litera a¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a¹) plătitorii de venit prevăzuți la art. 153 alin. (1) lit. f⁴)—f⁶)”.

Art. XI. — Pentru personalul militar, polițiști și polițiștii de penitenciare, cuantumul actualizat al soldei de grad/salariului gradului profesional deținut se acordă începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, astfel:

Nr. crt.	Grad militar/profesional	Cuantumul actualizat al soldei de grad/salariului gradului profesional deținut
A. Ofițeri		
1.	General, amiral, chestor general de poliție	3.135 lei
2.	General-locotenent, viceamiral, chestor-șef de poliție	3.069 lei
3.	General-maior, contraamiral, chestor principal de poliție/penitenciare	3.003 lei
4.	General de brigadă, general de flotilă aeriană, contraamiral de flotilă, chestor de poliție/penitenciare	2.937 lei
5.	Colonel, comandor, comisar-șef de poliție/penitenciare	2.838 lei
6.	Locotenent-colonel, căpitan-comandor, comisar de poliție/penitenciare	2.706 lei
7.	Maior, locotenent-comandor, subcomisar de poliție/penitenciare	2.607 lei
8.	Căpitan, inspector principal de poliție/penitenciare	2.508 lei
9.	Locotenent, inspector de poliție/penitenciare	2.409 lei
10.	Sublocotenent, aspirant, subinspector de poliție/penitenciare	2.310 lei
B. Maiștri militari		
1.	Maistru militar principal	2.277 lei
2.	Maistru militar clasa I	2.211 lei
3.	Maistru militar clasa a II-a	2.145 lei
4.	Maistru militar clasa a III-a	2.079 lei
5.	Maistru militar clasa a IV-a	1.980 lei
6.	Maistru militar clasa a V-a	1.881 lei
C. Subofițeri și agenți de poliție/penitenciare		
1.	Plutonier adjutant principal/șef, agent-șef principal de poliție/penitenciare	2.277 lei
2.	Plutonier adjutant, agent-șef de poliție/penitenciare	2.211 lei
3.	Plutonier major, agent-șef adjunct de poliție/penitenciare	2.145 lei
4.	Plutonier, agent principal de poliție/penitenciare	2.079 lei
5.	Sergent major, agent de poliție/penitenciare	1.980 lei
6.	Sergent	1.881 lei
D. Soldați și gradați profesioniști		
1.	Caporal clasa I	1.848 lei
2.	Caporal clasa a II-a	1.782 lei
3.	Caporal clasa a III-a	1.716 lei
4.	Fruntaș	1.650 lei
5.	Soldat	1.584 lei

Art. XII. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, toate instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională acordă valoarea financiară anuală a normei de echipare și valoarea financiară a drepturilor de echipament la nivelul actualizat al acestora, potrivit prevederilor legale specifice în vigoare.

Art. XIII. — Prin derogare de la prevederile art. 18 alin. (3) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în aplicarea art. XI și XII, în anul 2024, începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se autorizează Ministerul Finanțelor să aprobe modificarea prevederilor trimestriale ale ordonatorilor principali de credite ai bugetului de stat, la titlul „Cheltuieli de personal”, fără îndeplinirea condiționalității prevăzute la alin. (4)—(6) ale aceluiași articol.

Art. XIV. — La articolul 364¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Prin excepție de la prevederile art. 291 alin. (4), pentru donațiile făcute către stat pentru o instituție publică și care au ca obiect bunuri mobile necesare asigurării bazei tehnico-materiale la nivelul structurilor/unităților din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, care intră în proprietatea privată a statului, valoarea de

înregistrare a bunului la donator este asimilată valorii de piață a bunului, cu condiția să fi fost acceptată pentru statul român de către instituția publică competentă după obiectul sau scopul donației.”

Art. XV. — Articolul 5 din Legea nr. 270/2015 privind Statutul rezerviștilor voluntari, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 17 iunie 2021, se completează după cum urmează:

1. La alineatul (1), după litera j) se introduce o nouă literă, lit. k), cu următorul cuprins:

„k) încadrarea în condiții deosebite, speciale și alte condiții a activității pe care o desfășoară sau a locului de muncă unde lucrează, conform legislației aplicabile cadrelor militare în activitate sau soldaților și gradaților profesioniști, după caz.”

2. După alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Unitățile militare virează contribuțiile de asigurări sociale datorate de angajator în cotele prevăzute la art. 138 lit. b) și c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aferente condițiilor de muncă prevăzute în Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare. Cota procentuală pentru alte condiții este similară cu cea pentru condiții speciale.”

Art. XVI. — Prevederile art. X se aplică începând cu veniturile aferente lunii următoare publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei ordonanțe de urgență.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul afacerilor interne,

Marian-Cătălin Predoiu

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

p. Ministrul apărării naționale,

Eduard Bachide,

secretar de stat

p. Directorul Serviciului Român de Informații,

Romeo-Cristian Bizadea

Directorul Serviciului de Informații Externe,

Petru Gabriel Vlase

p. Directorul Serviciului de Protecție și Pază,

Victor-Sorin Pena

Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,

Ionel-Sorin Bălan

Președintele Administrației Naționale

a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,

Georgian Pop

Ministrul muncii și solidarității sociale,

Simona Bucura-Oprescu

p. Ministrul finanțelor,

Carmen Moraru,

secretar de stat

— Model —

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
(denumirea structurii)
(ZZ.LL.AAAA)
Nr. din
(localitatea)

ANGAJAMENT

Subsemnatul(a)¹,, născut(ă) în anul..., luna, ziua, domiciliat(ă) în localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, încadrat(ă) în funcția de la², mă oblig ca, după încheierea misiunii în afara teritoriului național, în vederea realizării și menținerii capabilității aferente achiziției sistemelor de avioane fără pilot la bord Bayraktar TB2, să îmi desfășor activitatea în cadrul Ministerului Apărării Naționale pe o perioadă de 5 ani, în specializarea/calificarea dobândită pe timpul misiunii de instruire, fără a depăși vârsta prevăzută la art. 16 alin. (2) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare, și să nu divulg, potrivit legii și regulamentelor interne, date sau informații de care am luat la cunoștință pe perioada executării misiunii.

Mă oblig să restitui cheltuielile individuale de instruire pe timpul misiunii, proporțional cu perioada de angajament rămasă neexecutată, în situația în care, înainte de expirarea duratei stabilite, voi înceta prezentul angajament prin trecerea în rezervă în oricare dintre situațiile prevăzute de art. 85 alin. 1 lit. a¹) și e¹), dacă militarul nu este de acord cu reînnoirea contractului, precum și de art. 85 alin. 1 lit. g)—i), i¹), j)—n) și art. 87 alin. 2 și 3 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, aceeași obligație de restituire a cheltuielilor individuale de instruire pe timpul misiunii îmi revine în situația în care nu voi finaliza activitatea de instruire din motive ce îmi sunt imputabile.

Data

Semnătura

C.I./B.I. seria nr.

eliberat de

la data de

¹ Se înscriu gradul militar, numele și prenumele, după caz.

² Se completează indicativul numeric al unității și garnizoana.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului
nr. 1.183/2022 privind organizarea și funcționarea Institutului
Național de Management al Serviciilor de Sănătate

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.183/2022 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Management al Serviciilor de Sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 3 octombrie 2022, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Ministrul sănătății,

Alexandru Rafila

p. Ministrul finanțelor,

Carmen Moraru,

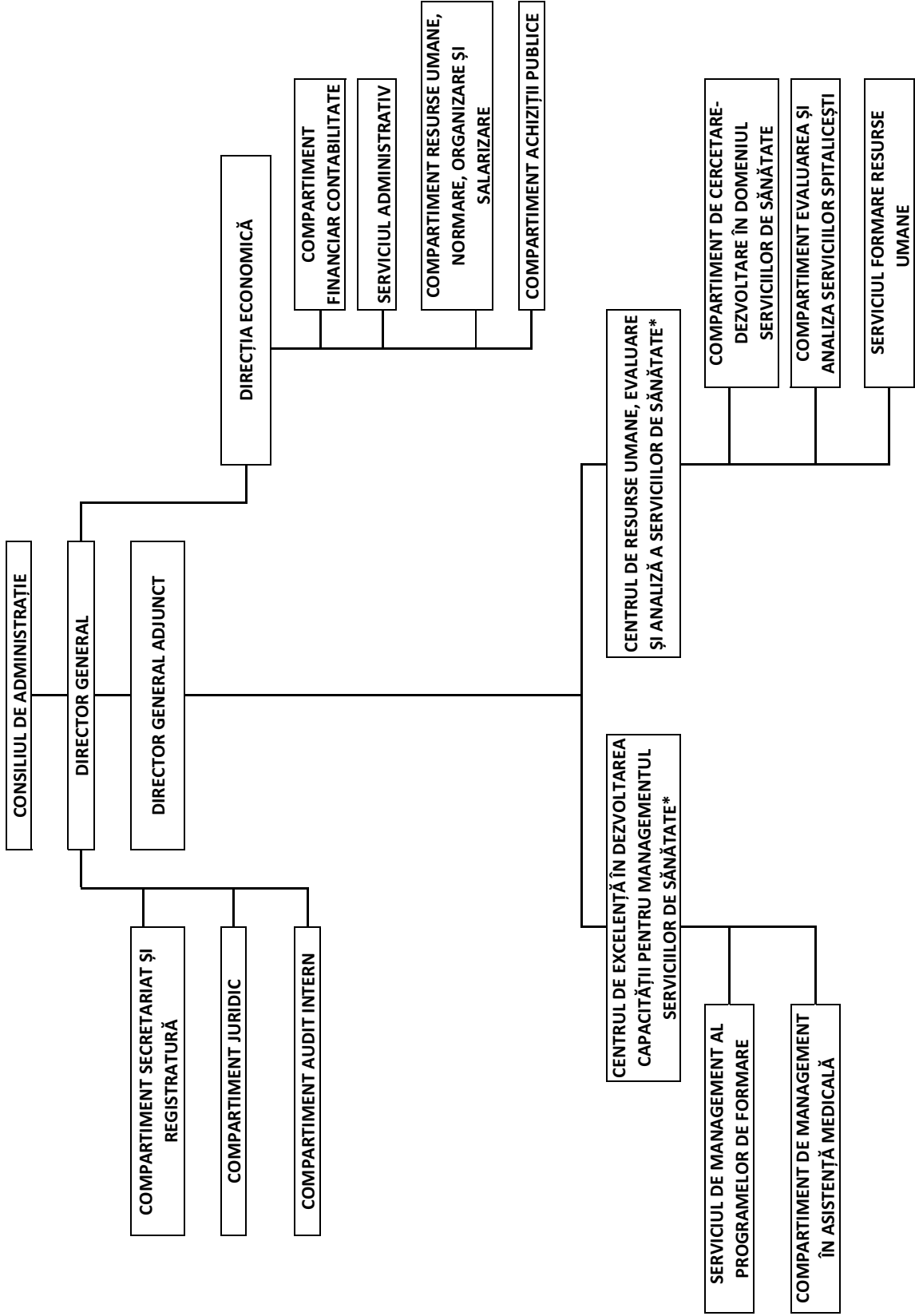
secretar de stat

Ministrul muncii și solidarității sociale,

Simona Bucura-Oprescu

ANEXĂ*)
(Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.183/2022)

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Institutului Național de Management al Serviciilor de Sănătate

*Funcționează la nivel de direcție.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 9

din 19 februarie 2024

Dosar nr. 2.892/1/2023

Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Adina Oana Surdu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.892/1/2023 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de domnul judecător Marian Budă, președintele delegat al Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

„În ce măsură se aplică art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 cererilor introduse de o societate față de care s-a deschis procedura insolvenței după introducerea cererii, dar înainte de comunicarea obligațiilor de achitare a taxei judiciare de timbru?”.

5. După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat,

președintele completului, domnul judecător Marian Budă, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

6. Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, prin încheierea de la 29 noiembrie 2023, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

7. Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței supreme cu nr. 2.892/1/2023.

II. Normele de drept intern incidente

8. Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, *Legea nr. 85/2014*

Art. 115 alin. (1) — Toate acțiunile introduse de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar în aplicarea dispozițiilor prezentului capitol, inclusiv pentru recuperarea creanțelor, sunt scutite de taxe de timbru.

9. Codul de procedură fiscală

Art. 21 alin. (1) — Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea.

10. Codul de procedură civilă

Art. 197. — În cazul în care cererea este supusă timbrării, dovada achitării taxelor datorate se atașează cererii. Netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile legii.

Art. 470 alin. (2) — La cererea de apel se va atașa dovada achitării taxelor de timbru.

Alin. (3) — Cerințele de la alin. (1) lit. b) și e) și cea de la alin. (2) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, iar cele de la alin. (1) lit. c) și d), sub sancțiunea decăderii. Lipsa semnăturii poate fi împlinită în condițiile art. 196 alin. (2), iar lipsa dovezii achitării taxei de timbru poate fi complinită până la primul termen de judecată la care partea a fost legal citată în apel.

Art. 486 alin. (2) — La cererea de recurs se vor atașa dovada achitării taxei de timbru, conform legii, precum și, dacă este cazul, procura specială, împuternicirea avocațială sau delegația consilierului juridic.

Alin. (3) — Mențiunile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) — e), precum și cerințele menționate la alin. (2) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. Dispozițiile art. 82 alin. (1) și ale art. 87 alin. (2) rămân aplicabile.

11. Ordonanța de urgență nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013*

Art. 23 alin. (1) — Cererile pentru exercitarea apelului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:

- a) taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță, dar nu mai puțin de 20 lei;
- b) taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani, dar nu mai puțin de 20 lei.

Art. 29 alin. (1) lit. I) — Sunt scutite de la plata taxei judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, ordinare și extraordinare, referitoare la: (...)

l) orice alte acțiuni, cereri sau acte de procedură pentru care se prevăd, prin legi speciale, scutiri de taxă judiciară de timbru.

Art. 32. — Taxele judiciare de timbru se datorează atât pentru judecata în primă instanță, cât și pentru exercitarea căilor de atac, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 33 alin. (1) — Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat, cu excepțiile prevăzute de lege.

III. Expunerea succintă a procesului

12. Prin cererea de valoare redusă înregistrată pe rolul acestei instanțe la 17 martie 2022, reclamanta persoană juridică a solicitat în contradictoriu cu pârâta societate de asigurări ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie obligată pârâta la plata sumei de 4.631,46 lei, reprezentând diferență de despăgubire a penalităților de întârziere de 0,2% pe zi calculate de la 31 martie 2021 până la plata efectivă a sumelor datorate.

13. Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă, prin Sentința civilă nr. 6.675/2022 din 3 august 2022, a admis cererea de chemare în judecată, a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 4.631,46 lei, reprezentând despăgubire, și a penalităților de întârziere în cuantum de 0,2%/zi, aferente sumei de 4.631,46 lei, calculate de la 31 martie 2021 până la data plății debitului.

14. La 27 aprilie 2023, pe rolul Tribunalului București — Secția a VI-a civilă, a fost înregistrat, cu nr. 11.251/299/2022, apelul formulat de pârâtă, prin care s-a solicitat admiterea căii de atac și schimbarea sentinței civile atacate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

15. Tribunalul București — Secția a VII-a civilă, prin Hotărârea nr. 2.920 din 9 iunie 2023, a admis cererea formulată de Autoritatea de Supraveghere Financiară și, în temeiul art. 250, raportat la art. 262 din Legea nr. 85/2014, a dispus deschiderea procedurii falimentului împotriva debitoarei societate de asigurări.

16. Prin rezoluția judecătorului din 2 noiembrie 2023, comunicată apelantei la 10 noiembrie 2023, conform procesului-verbal de comunicare, instanța a pus în vedere acesteia obligația de a achita taxă judiciară de timbru, în cuantum de 100 lei, sub sancțiunea anulării cererii de apel.

17. La 14 noiembrie 2023, petenta societate de asigurări a formulat cerere de reexaminare împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, înregistrată pe rolul acestei instanțe cu nr. 11.251/299/2022/a1, prin care a solicitat admiterea cererii și constatarea faptului că cererea de apel este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

18. La termenul din 29 noiembrie 2023, din oficiu, instanța a pus în discuția părților, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

IV. Motive de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, dacă în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în prima instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea

solicita instanței supreme să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

20. Art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă arată că sesizarea Înaltei Curți de Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519 din același cod, punctul de vedere al completului și al părților.

21. Din interpretarea acestor dispoziții legale, raportat și la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, titularul sesizării a subliniat că sunt necesar a fi îndeplinite în mod cumulativ, pentru admisibilitatea cererii de sesizare a instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, următoarele condiții:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- b) completul care uzează de mecanismul instituit de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă să judece cauza în ultimă instanță;
- c) existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;
- d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- e) noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită.

22. Aceste condiții sunt îndeplinite, în aprecierea titularului sesizării, de vreme ce problema de drept se ridică în cadrul unui litigiu, aflat pe rolul Tribunalului București — Secția a VI-a civilă, respectiv Dosarul nr. 11.251/299/2022/a1, aflat în ultimul stadiu procesual, având ca obiect cerere de reexaminare împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru referitoare la cererea de apel formulată.

23. Astfel, s-a susținut că, în cauză, se ridică o problemă de drept care a primit rezolvări diferite în practica judiciară prin raportare la normele de drept aplicabile la situația de fapt dedusă judecății, sens în care în hotărârile instanțelor judecătorești se regăsesc opinii divergente cu privire la interpretarea dispozițiilor legale din art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.

24. Într-o primă opinie, s-a apreciat că dispozițiile art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 nu sunt incidente, dacă la data formulării cererii de apel societatea apelantă nu era supusă procedurii insolvenței sau falimentului, întrucât obligația de plată a taxei judiciare de timbru este o obligație fiscală, prevăzută de legea specială, iar data de la care se constituie baza de impozitare, în înțelesul art. 21 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, este data formulării cererii de apel, în raport cu care se stabilește și legea aplicabilă obligațiilor de plată a taxelor de timbru. Or, la momentul formulării cererii de apel, nu fusese dispusă deschiderea procedurii falimentului împotriva petentei societate de asigurări, nefiind incidente art. 29 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, raportat la art. 115 alin. (1) din Legea nr. 84/2014.

25. Într-o a doua opinie, s-a susținut că prezintă relevanță juridică referitor la existența obligației de plată a taxei judiciare de timbru situația apelantei de la momentul stabilirii taxei de timbru de către instanță, iar nu de la momentul sesizării acesteia, din moment ce, pentru a se stabili momentul nașterii și exigibilității obligației de plată a taxei judiciare de timbru, trebuie avute în vedere dispozițiile speciale din Codul de procedură fiscală. În concret, s-a reținut că taxele nu pot fi considerate exigibile la un moment anterior emiterii actului prin care instanța a stabilit în concret cuantumul și natura sumelor datorate cu titlu de taxă judiciară de timbru, motiv pentru care situația petentei societate de asigurări avută în vedere în analiza

pe care instanța este chemată să o întreprindă este cea existentă la data stabilirii taxei judiciare de timbru, când petenta se afla deja în procedura falimentului.

26. În cea de-a treia opinie, s-a reținut că momentul scadenței obligației de plată a taxei judiciare de timbru, datorată de parte în apel, este reprezentat de primul termen de judecată. În acest sens, s-a considerat că art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, într-o ipoteză precum cea din speța de față, nu este aplicabil dacă cererea nu a fost introdusă de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar sau nu a fost însușită ulterior de niciunul dintre aceștia.

27. Într-o a patra opinie, s-a considerat că nu poate produce efectul urmărit, respectiv scutirea petentei de la plata taxei judiciare de timbru, însușirea ulterioară a cererii de apel de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, de vreme ce dispozițiile art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 sunt de strictă interpretare și prevăd scutirea de la plata taxei judiciare de timbru doar în situația în care lichidatorul judiciar/administratorul judiciar însuși formulează cererea de apel, nu și în situația în care și-o însușește ulterior.

28. Având în vedere interpretarea diferită și controversată a incidenței cazului de scutire de la plata taxei judiciare de timbru, reglementat de dispozițiile art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, în cazul unei societăți împotriva căreia se deschide procedura insolvenței/falimentului ulterior înregistrării cererii, dar mai înainte de stabilirea în sarcina apelantei a obligației de achitare a taxei judiciare de timbru, instanța de trimitere a arătat că se impune intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept supuse analizei.

29. A apreciat că dispozițiile art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 sunt imperfecte și lacunare, textul de lege fiind incomplet și generând, astfel, în ciuda interpretărilor printr-o argumentație juridică adecvată și consistentă, o jurisprudență neunitară.

30. Aceasta întrucât textul de lege face vorbire despre cererile introduse de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, ceea ce pare să sugereze că doar cererile realizate efectiv de aceștia sunt scutite de taxa judiciară de timbru, deși cererile adresate instanței pot fi formulate și doar cu acordul acestora sau ratificate ulterior, operațiune în urma căreia actul apare din punct de vedere juridic ca aparținând administratorului sau lichidatorului judiciar.

31. Referitor la momentul până la care trebuie să intervină ratificarea pentru ca aceasta să conducă la aplicarea în mod valabil a art. 115 din Legea nr. 85/2014, unele instanțe au apreciat că aceasta poate interveni până la primul termen de judecată, văzut ca termen de scadență al obligației de plată a taxei judiciare de timbru aferente cererii de apel, în timp ce altele au considerat că nu prezintă relevanță ratificarea efectivă, ci doar starea societății la momentul stabilirii taxei judiciare de timbru.

32. Opiniile instanțelor sunt diferite și în ceea ce privește momentul luat în considerare pentru a se stabili regimul aplicabil obligației de plată a taxei judiciare de timbru, într-o orientare aplicându-se textul în litera lui prin luarea în considerare a datei formulării cererii, într-o a doua orientare data stabilirii taxei de timbru, reținând că atunci creanța devine certă, lichidă și exigibilă, și într-o a treia opinie s-a constatat că termenul de scadență este reprezentat de primul termen de judecată.

33. Din analiza interpretărilor diferite și contradictorii pe care instanțele le-au atribuit acestui text de lege, raportat la particularitățile fiecărei cauze, se observă că problema de drept identificată depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, fiind necesară declanșarea procedurii sesizării instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să dezlege această chestiune de drept.

34. De vreme ce soluționarea pe fond a cererii de reexaminare formulate împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru presupune aplicarea art. 115 din Legea nr. 85/2014, este îndeplinită și condiția ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, impunându-se interpretarea adecvată a normei de drept, respectiv a dispozițiilor art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, și identificarea răspunsului care se va oferi întrebărilor legate de relevanța ratificării cererii de apel de către administratorul judiciar, efectele deschiderii procedurii înainte de stabilirea și comunicarea obligației de plată a taxei judiciare de timbru.

35. Referitor la noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită, s-a reținut că reglementarea ce suscită diferite interpretări este cuprinsă într-un act normativ din 2014.

36. Cu toate acestea, caracterul de noutate al chestiunii de drept supuse analizei este conferit de situația particulară cu caracter de noutate cu privire la care instanțele de judecată au fost investite să se pronunțe în ultima perioadă în foarte multe dosare, pe plan național, respectiv obligația de plată a taxelor judiciare de timbru în situația unei societăți ce a intrat în procedura falimentului ulterior formulării cererii de apel, dar anterior stabilirii de către instanță a obligației de plată a taxelor judiciare de timbru. Asupra acestei chestiuni de drept nu s-a cristalizat încă o practică judiciară și nu există o jurisprudență consacrată, practica fiind scindată între mai multe puncte de vedere.

37. În mod natural, jurisprudența națională necesită asigurarea unei coeziuni pe plan jurisprudential, în ceea ce privește chestiunea de drept supusă analizei instanței supreme, identificându-se o dificultate în aplicarea dispozițiilor legale, de natură să genereze apariția unei practici neunitare la nivel național cu consecințe deosebite.

38. De altfel, s-a reținut că nu a existat o pronunțare anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra acestei probleme de drept și aceasta nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

39. În opinia Tribunalului București, în primul rând, art. 115 din Legea nr. 85/2014 se aplică, în egală măsură, atât cererilor formulate de administratorul judiciar, cât și celor formulate de administratorul special cu acordul administratorului judiciar sau ratificate de administratorul judiciar, pentru că, în toate aceste situații, cererile sunt introduse cu acordul administratorului judiciar sau chiar de către acesta, iar din acest punct de vedere juridic reprezintă în egală măsură rezultatul manifestării sale de voință. Însă, ratificarea nu poate viza decât un act al societății deja aflate în procedura insolvenței, iar nu un act al administratorului statutar din perioada anterioară deschiderii procedurii și deci un act realizat de către reprezentantul legal al părții de la acel moment, motiv pentru care, în dezacord cu celelalte opinii formulate în practica judiciară, nu sunt considerate relevante argumentele decurgând din actul ratificării cererii de apel.

40. În al doilea rând, taxa judiciară de timbru reprezintă o taxă colectată în mod obligatoriu, în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituții sau autorități publice, fără existența unui echivalent între quantumul taxei și valoarea serviciului, astfel cum se circumscrie noțiunii definite de art. 1 pct. 36 din Codul de procedură fiscală.

41. Potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, taxele judiciare de timbru sunt datorate de către toate persoanele fizice și juridice și reprezintă plata serviciilor prestate de către instanțele judecătorești, precum și de către Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

42. În ceea ce privește chestiunea de drept incidentă în prezenta situație, deși art. 115 din Legea nr. 85/2014 vorbește despre cererile administratorului judiciar, s-a considerat că obligația de plată a taxei judiciare de timbru devine certă, lichidă și exigibilă doar la momentul stabilirii acestei obligații de către instanță și comunicării sale părții, anterior acestor momente neputându-i-se solicita părții îndeplinirea obligației și neputând fi aplicate sancțiuni pentru nedepunerea taxei de timbru, spre deosebire de ipoteza plății anticipate a taxei judiciare de timbru achitate în mod voluntar de către parte.

43. Întrucât obligația se naște la momentul stabilirii ei de către instanță, atunci această dată prezintă relevanță pentru stabilirea regimului aplicabil obligației de plată a taxei, iar nu data introducerii cererii. La aceste aprecieri de ordin teoretic se adaugă constatarea faptului că legiuitorul a stabilit că este necesară scutirea de taxă a societății aflate în stare de insolvență în considerarea principiilor procedurii insolvenței, astfel cum sunt acestea consacrate în art. 4 din Legea nr. 85/2014, precum principiul maximizării gradului de recuperare a creanțelor și principiul acordării unei șanse debitorului de redresare eficientă și efectivă a afacerii.

44. Or, aceste principii se impun a fi respectate atât atunci când partea era în procedura insolvenței la data depunerii cererii, cât și atunci când aceasta s-a deschis înainte de nașterea efectivă a obligației de plată a taxei judiciare de timbru. De asemenea, s-a apreciat că nu există nicio distincție reală între cele două situații sau relevantă pentru problema supusă dezbaterii. Din această perspectivă, s-a reținut faptul că se poate reține incidența art. 115 din Legea nr. 85/2014 și în situații precum cea de față și că poate fi aplicat inclusiv prin analogie, conform art. 5 din Codul de procedură civilă, când insolvența a intervenit după introducerea cererii, dar înainte de stabilirea și comunicarea taxei judiciare de timbru.

VI. Punctul de vedere al părților

45. Apelanta — pârâta a arătat că lichidatorul judiciar își însușește apelul formulat, fiind incident cazul de scutire de la plata taxelor judiciare de timbru, reglementat de dispozițiile art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, ca urmare a deschiderii procedurii falimentului împotriva apelantei.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

46. În punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel, într-o primă orientare, s-a considerat că art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 este incident în situația cererilor introduse de o societate față de care s-a deschis procedura insolvenței după introducerea cererii, în măsura în care cererea a fost însușită ulterior de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.

47. În susținere, s-a arătat că scopul scutirii de taxe de timbru rezidă în aceea că inițierea procedurii insolvenței este determinată de existența unor dificultăți financiare ale debitorului, constând practic în lipsa de lichidități, astfel că se justifică exceptarea de la timbrare a acțiunilor promovate de către practicianul în insolvență, deoarece acestea nu sunt introduse în interesul debitorului, ci pentru recuperarea creanțelor în folosul creditorilor debitorului aflat în insolvență.

48. Așadar, textul instituie o scutire cu caracter obiectiv în raport cu starea de insolvență a debitorului și necesitatea recuperării creanțelor; prin norma indicată, legiuitorul a ales să instituie un beneficiu în favoarea societăților aflate în procedura insolvenței, care se aliniază principiilor care guvernează această procedură, precum și scopului final al acesteia, respectiv redresarea și participarea normală în circuitul civil.

49. S-a considerat că interpretarea art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 de o manieră restrictivă, în sensul că doar cererile formulate de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar sunt scutite de taxă de timbru, nu și cele însușite de aceștia ulterior formulării lor de către reprezentantul societății, atât timp cât deschiderea procedurii de insolvență a survenit anterior

stabilirii taxei de timbru, ar putea duce la îngreunarea unei situații deja precare a societății față de care s-a deschis procedura insolvenței și s-ar deturna astfel de la scopul Legii nr. 85/2014.

50. Adiacent, s-a considerat că prezintă relevanță juridică, în ceea ce privește existența obligației de plată a taxei judiciare de timbru, situația titularului cererii de la momentul stabilirii taxei de timbru de către instanța de judecată, iar nu de la momentul sesizării instanței.

51. Astfel, obligația de plată a taxei judiciare de timbru devine certă, lichidă și exigibilă doar la momentul stabilirii acesteia de către instanța de judecată și comunicării sale către parte, anterior acestor momente nefiind incidente sancțiuni pentru nedepunerea taxei de timbru. Întrucât obligația se naște la momentul stabilirii ei de către instanță, atunci această dată prezintă relevanță pentru stabilirea regimului aplicabil obligației de plată a taxei, iar nu data introducerii cererii. Taxele nu pot fi considerate exigibile la un moment anterior emiterii actului prin care instanța a stabilit în concret cuantumul și natura sumelor datorate cu titlu de taxă judiciară de timbru.

52. Totodată, s-a considerat că trebuie avut în vedere și scopul dispozițiilor art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, astfel cum sunt acestea consacrate în art. 4 din Legea nr. 85/2014, respectiv acela de a facilita maximizarea gradului de recuperare a creanțelor debitorului aflat în insolvență în vederea acordării unei șanse de redresare eficientă și efectivă a afacerii. Așadar, nu există o justificare pentru a se diferenția între partea care era în procedura insolvenței la data depunerii cererii și partea care a intrat în insolvență ulterior depunerii cererii, dar anterior stabilirii de către instanța de judecată a obligației de plată a taxei judiciare de timbru în sarcina acesteia.

53. Însușirea acțiunii este de fapt ratificarea, cu efect retroactiv, a acțiunii introduse de o persoană care nu mai are calitatea de reprezentant al societății, ratificarea având efect retroactiv conform art. 1.312 din Codul civil. Prin urmare, de la data însușirii căii de atac și ratificării actului de procedură de reprezentantul debitoarei se consideră cu efect retroactiv de la data formulării acțiunii/declarației apelului sau recursului că acesta este exercitat prin administrator/lichidator judiciar, fiind incidentă și scutirea prevăzută de art. 115 din Legea nr. 85/2014.

54. În acest sens, s-au exprimat Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Teleorman, Tribunalul București (opinie majoritară), Tribunalul Ilfov, Judecătoria Năsăud, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență și litigii cu profesioniști și societăți, Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă, Tribunalul Dolj, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Galați — Secția I civilă (opinie majoritară), Tribunalul Iași — Secția I civilă, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Iași (opinie minoritară), Judecătoria Pașcani, Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Pitești, Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara — Secția de insolvență, societăți, concurență neloială și litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi, Tribunalul Arad — Secția a II-a civilă și Tribunalul Timiș — Secția a II-a civilă (opinie majoritară).

55. În cea de a doua orientare, s-a apreciat că art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 nu se aplică cererilor introduse de o societate față de care s-a deschis procedura insolvenței după introducerea cererii.

56. În susținere, în limitele problemei de drept supuse atenției, s-a arătat că obligația achitării taxei judiciare de timbru se naște la data înregistrării cererii de chemare în judecată, dată la care societatea nu era supusă procedurii insolvenței, fiind irelevant momentul comunicării obligației de achitare a taxei judiciare de timbru.

57. Regula generală este că taxa de timbru trebuie achitată anticipat, iar dovada plății trebuie anexată cererii de chemare în judecată sau căii de atac, apel sau recurs.

58. Astfel, potrivit art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat, cu excepțiile prevăzute de lege, iar conform art. 197 din Codul de procedură civilă, în cazul în care cererea este supusă timbrării, dovada achitării taxelor datorate se atașează cererii. Netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile legii.

59. Or, din moment ce regula în materia taxelor de timbru este reprezentată de caracterul timbrabil al fiecărei cereri, precum și că dovada achitării taxei de timbru se impune a fi anexată cererii cu care instanța a fost sesizată, obligația de achitare a taxei de timbru este exigibilă de la data formulării cererii. Întrucât taxa de timbru se impunea a fi achitată chiar de la acel moment, o împrejurare ulterioară, precum deschiderea procedurii insolvenței, nu este de natură a stinge obligația de a timbra.

60. În plus, dispozițiile art. 115 din Legea nr. 85/2014 sunt norme de excepție, fiind astfel de strictă interpretare și aplicare. Astfel, scutirea de la plata taxei de timbru nici măcar nu intervine în cazul tuturor cererilor formulate de către persoana juridică aflată în insolvență, ci numai pentru cele menționate expres în textul de lege (prevăzute de capitolul I din Legea nr. 85/2014 și pentru recuperarea creanțelor).

61. Beneficiul procedural acordat de către legiuitor, care permite îndeplinirea acestei obligații și ulterior, în termen de 10 zile de la primirea comunicării în procedura de regularizare [art. 200 alin. (3) din Codul de procedură civilă] sau până la primul termen de judecată [art. 470 alin. (3) teza finală din Codul de procedură civilă], aplicabil și în recurs, potrivit art. 494 din Codul de procedură civilă, fiind vorba despre o normă compatibilă, nu poate afecta obligația deja născută, chiar în contextul deschiderii procedurii de insolvență față de reclamant, apelant sau recurent.

62. În acest sens, s-au exprimat Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă și Secția a VI-a civilă, Tribunalul București (opinie minoritară), Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, Judecătoria Bistrița — Secția civilă, Tribunalul Specializat Cluj, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Iași — Secția civilă (opinie majoritară), Judecătoria Iași (opinie majoritară), Judecătoria Răducăneni, Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Suceava (opinie majoritară) și Tribunalul Timiș (opinie minoritară).

63. Ministerul Public a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

64. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție poate prezenta relevanță Decizia nr. III din 31 martie 2003 a Secțiilor Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 26 iunie 2003.

65. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 791 din 6 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 12 aprilie 2019, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 197 teza finală, art. 209 alin. (4) și (6) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 30 și art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

66. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea nu întrunește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

67. Cu titlu prealabil analizei fondului problemei de drept supuse dezbaterii, se impune verificarea împrejurării dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută, respectiv aceea de a pronunța o decizie interpretativă de principiu, în scopul de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare la nivel național. Această finalitate semnifică evaluarea tuturor elementelor sesizării, ceea ce impune atât verificarea circumstanțelor care au generat-o, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare.

68. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”, iar în conformitate cu prevederile art. 520 alin. (1) din același act normativ, „Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților”.

69. Așadar, evaluarea sesizării presupune verificarea îndeplinirii cumulative a tuturor condițiilor pretinse pentru declanșarea procedurii hotărârii prelabile, cerințe extrase din normele legale citate, care pot fi enunțate astfel:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al unui tribunal investit să soluționeze pricina;

— chestiunea de drept identificată, a cărei lămurire se solicită, să prezinte caracter de noutate;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta să nu facă nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

70. Examinarea condițiilor în care poate fi declanșat acest mecanism de unificare a practicii judiciare pune în evidență faptul că, în cazul concret al prezentei sesizări, nu sunt îndeplinite cumulativ cerințele legale pentru pronunțarea unei hotărâri prelabile.

71. Astfel, sunt îndeplinite primele două condiții de admisibilitate legate de titularul sesizării și de stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată; Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a fost investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, având în vedere că reexaminarea formulată în condițiile art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere definitivă. Drept urmare, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă, tribunalul judecă în ultimă instanță.

72. Noutatea chestiunii de drept, cerință de admisibilitate distinctă, nu este îndeplinită, nefiind posibilă, prin urmare, declanșarea mecanismului de unificare reprezentat de sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

73. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul întrebării preliminare reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea problemă de drept.

74. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate”, verificarea acestei condiții ține de exercitarea dreptului de apreciere al completului investit cu soluționarea sesizării, astfel cum instanța supremă a hotărât în mod constant în jurisprudența sa, relevante, în acest sens, fiind Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014, Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014, Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015 și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015.

75. De altfel, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2/1/2014/HP, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.184/1/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015, Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.253/1/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017) că este îndeplinită cerința noutății atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat, încă, o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate.

76. Caracterul de noutate se pierde, însă, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări date, opiniile jurisprudențiale diferite neputând constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile. În situația în care există un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care să fi soluționate, uneori chiar diferit, o problemă de drept, mecanismul legal de unificare a practicii judiciare este cel cu funcție de reglare — recursul în interesul legii, iar nu procedura hotărârii prealabile.

77. Prin urmare, conturarea unei practici diversificate, în legătură cu chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, determină concluzia că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, într-o asemenea ipoteză scopul preîntâmpinării practicii neunitare nemaiputând fi atins, chestiunea de drept nemaifiind, așadar,

nouă ci, dimpotrivă, aceasta găsindu-și deja rezolvarea în jurisprudența instanțelor naționale care, investite cu această problemă de drept, au pronunțat hotărâri judecătorești care au conturat deja patru orientări jurisprudențiale.

78. În egală măsură, punctele de vedere exprimate de instanțele de judecată în legătură cu această chestiune sunt, în proporții echilibrate, divergente și, în mod evident, se vor regăsi în pronunțarea unor hotărâri judecătorești în sensul diferitelor orientări jurisprudențiale.

79. Reamintind premisele stabilirii elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, constând în asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare, precum și evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii, devine evident că procedura pronunțării unei hotărâri prealabile nu este chemată să dea o soluție unei practici divergente deja existente, consecința, într-o atare situație, fiind aceea a inadmisibilității sesizării.

80. A considera altfel înseamnă a îngădui ca, în cadrul procedurii de unificare a jurisprudenței prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu se afle în situația de a se pronunța asupra unei probleme de drept în legătură cu care practica judiciară este inexistentă sau doar incipientă, deci în legătură cu o problemă de drept cu adevărat nouă, ci de a confirma sau, după caz, infirma anumite interpretări jurisprudențiale deja existente și, uneori, consolidate prin pronunțarea unui număr semnificativ de hotărâri judecătorești. Or, prin aceasta s-ar ajunge la nesocotirea dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în partea lor privitoare la rațiunea și condițiile pronunțării unei hotărâri prealabile, atribuindu-i-se acestei proceduri o funcție specifică unui alt mecanism de unificare a jurisprudenței, respectiv recursului în interesul legii.

81. Prezintă relevanță, în sensul acestor concluzii, jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu titlu exemplificativ: Decizia nr. 47 din 22 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 837/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 8 octombrie 2020, Decizia nr. 49 din 22 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.163/1/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 iulie 2020, Decizia nr. 30 din 17 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 497/1/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 28 septembrie 2021, Decizia nr. 76 din 15 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.295/1/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1213 din 21 decembrie 2021, Decizia nr. 10 din 21 februarie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 2.878/1/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 16 martie 2022, Decizia nr. 69 din 31 octombrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.071/1/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 9 ianuarie 2023, Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 2.350/1/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 6 martie 2023 și Decizia nr. 26 din 27 martie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 207/1/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 5 mai 2023.

82. Totodată, se constată că pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție este înregistrat Dosarul nr. 2.975/1/2023, având ca obiect recursul în interesul legii formulat de Curtea de Apel Cluj cu privire la aceeași problemă de drept, astfel încât nu este îndeplinită nici condiția referitoare la inexistența unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

83. Întrucât cele două mecanisme de unificare a jurisprudenței sunt distincte juridic, fiecareuia fiindu-i caracteristice anumite condiții de admisibilitate și un rol procesual propriu, iar hotărârile judecătorești atașate, precum

și punctele de vedere exprimate de curțile de apel evidențiază existența unei orientări jurisprudențiale neunitare, concretizată într-un număr important de hotărâri judecătorești, concluzia care se impune este aceea că nu este îndeplinită, în sensul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, cerința privind noutatea problemei de drept care face obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

84. De altfel, împrejurarea că, în această materie, instanțele de judecată au pronunțat soluții diferite și că există în prezent jurisprudență neunitară conform hotărârilor anexate nu justifică

sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, ci, eventual, declanșarea unui alt mecanism de unificare a jurisprudenței, cel referitor la recursul în interesul legii care, așa cum s-a menționat deja *supra*, a și fost declarat.

85. Având în vedere neîndeplinirea cerințelor de admisibilitate anterior analizate, se apreciază că a devenit inutilă evaluarea celorlalte (dificultatea și cea potrivit căreia soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării).

Pentru toate considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

„În ce măsură se aplică art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 cererilor introduse de o societate față de care s-a deschis procedura insolvenței după introducerea cererii, dar înainte de comunicarea obligațiilor de achitare a taxei judiciare de timbru?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 februarie 2024.

PREȘEDINTELE DELEGAT AL SECȚIEI A II-A CIVILE

MARIAN BUDĂ

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

